

Arnošt Lustig

Krásné zelené oči

Příběh, který se odehrává v polním nevěstinci...

Mladá fronta

Krásné zelené oči

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.mf.cz

www.e-reading.cz

www.palmknihy.cz

MLADÁ FRONTA

Arnošt Lustig

Krásné zelené oči – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

MLADÁ FRONTA

Arnošt Lustig

KRÁSNÉ ZELENÉ OČI

Arnošt Lustig

**KRÁSNÉ
ZELENÉ OČI**

Mladá fronta

Copyright © Arnošt Lustig, 2013

ISBN 978-80-204-1730-5 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-204-5035-7 (ePDF)

Rád bych poděkoval Luboši Dobrovskému,
Jiřímu Friedovi, Karlu Jadrnému, Jiřímu Kovtunovi
a Janu Zelenkovi.

Evce a všem, co jsou a budou s ní.

Kolik lidí má tajemství, které se nikdo nedoví?

Část první

Od rána přijížděly do statku oddíly Waffen-SS. Vynutily si prodloužení směny do čtyř odpoledne.

Patnáct: Herrmann Hammer, Fritz Blücher, Reinhold Wupperthal, Siegfried Fuchs, Bert Lippert, Hugo Redinger, Liebel Ulrych, Alvis Graff, Sigmund Schwerstei, Herbert Gmund, Hans Frische, Arnold Frey, Philip Petsch, Mathias Krebs a Ernst Lindow.

Přes noc nesly koruny zdí statku čerstvou sněhovou hradbu jako dozadu protáhlou kuchařskou čepici. Za červánků, když vítr po bouři rozehnal mraky, se zdálo, že sníh na zemi zkrvavěl. Polil ho na pár minut purpur a rubínová červeň. Nehmatatelné ticho zalehlo kraj.

Chodbou se táhl nápis špičatými gotickými písmeny v rudé a hnědé: *Narodili jsme se, abychom zahynuli*. Dva blesky SS byly runové znaky.

Neviditelné ticho rozrušil nákladák nebo autobus, který směřoval k polnímu nevěstinci. V dálce mezi nebem a zemí duněla děla.

Uprostřed noci se probudila. Cítila bolest v rozkroku. Otevřela oči a v uších jí zněla věta Poláka na rampě v Auschwitz-Birkenau, když vystoupili z vagonů; hluboký prsní hlas ramenatého zřízence komanda Kanada, který v chůzi nabádal matky: „Dejte děti babičkám.“ Až když minula německé doktory na konci zástupu, kteří rozdělávali lidi vlevo, vpravo, to ve frauenkonzentrationslageru rozluštila: Stařeny a děti šly rovnou z rampy do plynu.

Pro všechny měla madam Kuliková radu: „Muže nemůžeš vodit za nos. Vodí se za nos sami.“

Mrazy trvaly už třetí den. Potrubí ve statku popraskalo, zbytek vody v něm zamrzl. Dali jim dvě nové kádě. Také v nich ztuhla voda na kámen. Nejprve zmrzla stojatá, potom proudící voda v řece. Železo rezavělo, ocel pukala. Někdy zastavil za mostem vlak, protože mrazem praskl kotel lokomotivy. Omítka v domě plesnivěla a kouřem černaly zdi v kójkách i ve společné jídelně s dlouhým stolem pro šedesát lidí. Obytné místnosti se podobaly udírně.

Dvanáct: Sepp Erlanger, Konrad von Heincke, Gerald Nauman, Ernst Varin, Nicolaus Geist, Wolf Kramer, Siegfried Barlinger, Ernst

Wozarin, Wolf Steinitz, Willi Brecker, Dietrich Bonar Funk a Harry Mützenbecher.

Dvanáct: Manfred Seidenstricker, Horst Gescheit, Asa Jochen Breubauer, Jens Vogelmann, Heinz Zingerle, Fritz Bausinger, Winfried Merzenstiel, Hans Welfuss, Arno Heintze-Lorentz, Adalbert Hecht, Jürgen Freye a Lutz Renn.

Co zachraňuji z říše zapomnění, je nezbadatelný proužek šera mezi nocí a svítáním. Světlo, v němž nic nevrhá stín. Co píšu, je přibližnost.

Snad to tak bylo. Přítomnost Kústky, Hanky Kaudersové, v níž chtěla pohřbít minulost.

Ze strážních věží střílely Waffen-SS na vlky. Někdy na krysy. Vlci přebíhali zamrzlou řeku, prodrali se zledovatělým rákosím, minuli opuštěný lom, kde loni v létě popravili holky, které se provinily, a kde se ukrývali kromě vlků banditi, roztroušené vojsko dávno poražené polské armády a židovští utečenci z lágrů.

V čele smečky byl stříbrný vlk, kterého se strážným ještě nepodařilo zastřelit.

Vítr chřestil plechovkami, přivázanými na zdech, aby vlky plašily. Ti, které se podařilo zastřelit, leželi na sněhu. Přes řeku rachotil vlak. U okének stáli dovolenci.

V ledových výškách se objevil letoun, který za sebou zanechával chvost bílých plynů, než zmotaly a zmrzly na skloněné ploše nebe. Nerozeznaly, je-li to německá, nebo ruská stíhačka.

Dvanáct: Bruno Lengbein, Hubert Fitzke-Czerny, Erhard Römer, Hans-Georg Röhrich, Sepp Hoyer, Dietrich Wagner, Gerd Müller, Siegfried Rahm, Franz Burger, Heinrich Brunner, Hermann Loki a Franz-Ulrich Rolf Mötz.

Na zahájení provozu přijel do Nr. 232 Ost generál Waffen-SS brigadenführer ASA Andreas Strassemeyer, doprovázený Waffen-SS brigadenführerem Justenem Herlesem a Waffen-SS standartenführerem Konradem Uhlfelderem. Mluvil o Ahnenerbe – dědictví předků. Nikdo mu nerozuměl, až na prohlášení, že „budou mít krásný život“.

Madam Kuliková pasovala majora Karla Maximiliana von Kalkreutha na svého patrona. Major opakoval po jistém markýzovi, že zlo je člověku vrozeno; čím víc ho napáchá, tím je blaženější; je nesmysl trestat hříchy. Školní moudrost, že člověk chápe dobro, ne zlo, vyvrátila majorovi válka. Souhlasil s markýzem. Nosil madam válečnou čokoládu z přidělů pro letce. Zvedala jí náladu, když měla menstruaci. Dodával jí ústní vodu a zubní pastu. Peníze zásadně v bankovkách. Major nebyl onen polský generál, který ráno, když se prostitutka zmínila o penězích, prohlásil, že by od dámy ze zásady nepřijal groš.

Hráli spolu skat. Byl v stavu prohrát poslední košili. V duši byl major monarchista. Nosil na stříbrném řetízku na hrudi monokl, který mu padal vzápětí, co si ho nasadil. Majorem otrásl loňské září. Poprava jeho oblíbeného klavíristy Karlroberta Kreitena, jemuž se nelíbil Hitlerův knírek.

„Víš, co bych si teď z duše dal?“ zeptal se major. „Schweinschnitzel mit Kartoffelknödel auf bayerische Art.“ Pak by si dal – ještě před ní – Rüdeshheimer Kaffee se šnapsem z Asbachu a Schwarzwälder Kirschtorte.

Velká Leopolda Kuliková řekla po první směně Kůstce: „Když žena krvácí, krvácí jí srdce.“

Ještě řekla. „Sebelepší rada ti poslouží jen tak, že si dáš poradit. Nebo i bez rady poznáš co udělat.“

A pak: „Když budeš smutná, umřeš.“

Je to můj milostný příběh. Je o lásce skoro stejně jako o zabíjení, o jedné z jejích mnoha tváří. (Neřekl obersturmführer Sarazin Kůstce při souloži, že zabíjet je pravda a všechno ostatní jsou jen žvásty?) O polním nevěstinci u řeky San. O tom, co za jedenadvacet dnů může prožít patnáctiletá holka. Co s tím udělá nebo neudělá paměť, zapomnění. Zamiloval jsem se do Kůstčina úsměvu. Věděl jsem, co v něm je bezmocné, rozpačité, kolik je v něm naděje. Do vrásek šestnáctileté, které se jí už v některých chvílích dělaly. Mé přibližnosti zachraňuje čas. Zlomky, z nichž se skládá ten příběh. Jejich barvy, stíny.

Poslední den před evakuací Nr. 232 Ost, než ji postavili ke zdi, pár kroků od polní kuchyně, a než jí první salva roztříštila zuby, řekla madam Kuliková, že v hloubi své duše nečekala nic lepšího. Předtím jí řekla: „Ber život, jak jde, jinak tě převálcuje. Všecko je normální. Ničemu se nediv. Křivda? Na tu kašli. Všem se křivdí. Tak to strávíš, jinak se zalkneš.“ Strávila toho asi víc než ostatní.

Dvanáct: Karl-Cottlieb Hain, Johann Oberslatzer, Wilhelm Tietze, Arnold Köhler, Gottfried Lindner, Moritz Krantz, Andreas Schmidt, Granz Biermann, Carulus Mautch, August Kreuter, Felix Körner a Jorgen Hofer-Wettermann.

Poslouchám v duchu, jak madam Kuliková zasvěcuje Kůstku, Hanku Kaudersovou, do provozu Nr. 232 Ost. Je pátek ráno. Kůstka je tu první den. Co není výslovně povoleno, je zakázáno. (To už zná Kůstka z lágru v Auschwitz-Birkenau.) Pravidla jsou vylepena na dveřích kójí. Voják má vždycky pravdu. Líbání je zakázáno. Vyžaduje se bezpodmínečná poslušnost. Nesmějí loudit, kouřit (vojáci ano) a tak dál. Měly být čisté a voňavé. Vyhovět. Umět se bavit, o čem chce porozprávět voják. O rybách, o jízdě na saních. O družích aut. Zbytečně nerozumovat.

Ten první pátek ráno se jí madam Kuliková zeptala, jak se cítí.

„Silná,“ odpověděla.

„Jsem ráda, že nelžeš,“ řekla madam.

Hledala v jejích zelených očích měkkost, kterou zastoupila zatvřelost.

Síla madam Kulikové netkvěla jen v jejích svalech, mohutných nádrech připomínajících tykve a silných stehnech s tukovými polštářky, ale v její paměti. Slévala jí vše do příběhů a epizod. Navlékala uplynulé a zapomenuté děje svého osobního života jako korálky na šňůru. Chránila se pamětí, neviditelným štítem. Vracela se do lepších časů.

„O výsady se dělíme rovným dílem,“ řekla nakonec madam Kuliková trochu neurčitě a lstivě. Jako pravá kurva poznala hned, kdo je kdo.

Pak dodala: „Muž je jako dítě a často se jako dítě chová. Očekává, že dostane, co chce. Předpokládá, že se k němu budeš chovat nezištně, jako matka.“

Nabádala ji, aby myslela na ty příjemnější věci. Sama už viděla pár poprav holek u zadní zdi; předtím byla v Auschwitz-Birkenau v árijském oddělení. V Krakově s oblibou věšeli Němci Poláky na řeznické háky polské výroby. Mezi pravidly nevěstince to nejzásadnější je: Nemluvit o smrti, o bolesti nebo utrpení, dokonce i kdyby o tom začali vojáci, poddůstojníci nebo důstojníci. Smrt, bolest a utrpení holka ignoruje.

Výprask se dá přežít, pokud jich není víc než tři. Soulož, kdyby to už chtěla vidět jako popravu po kouscích, je na dlouhé lokte.

Oberführer Schimmelpfenig nařídil vylepit na dveře kóji a v čekárně a v umývárně vyhlášku:

Zapovídá se s okamžitou platností: Poskytovat služby bez gumové ochrany. Co nejpřísněji se zakazuje anální, ústní a brutální styk. Brát moč nebo semeno do úst. Sdílet ochranu nebo pomůcky už použité.

Dvanáct: Heinrich Faus, Felix Schellenberg, Fritz Zossen, Siegfried Skarabis, Adolf Seidel, Günther Eichman, Hans Scerba, Rudolf Weinmann, Hugon Gerhard Rossel, Ernst Heidenkamf, Manfred Wostrell a Eberhard Bergel.

Na předloktí a na břicho jim vytetoval Polák, který přijížděl z wehrkreisu, slovo Feldhure, polní kurva, aby se jim nechtělo utéct.

2.

Večer při odklizení sněhu u brány s říšskou orlicí srovnávala kopečky sněhu do homolí.

Kdo byla Velká břicho, po které měla kóji číslo 16 a litinový hrnec na ohřívání vody a bečku, a kdo byla Krikri nebo Maria-Gisela? První dvě šly ke zdi, ta třetí do „Hotelu pro cizince“ ve Festung Breslau. Kdo byla holka s přezdívkou Šťastný hlas? Co byla zač Kráska? Estela, Maria z Poznaně a Vysoká, Tlustá, Chytrá a Tichá, ty druhé? Jak se jmenovala nebo jak přezdívaly holce, která měla za tři dny,

dvě hodiny po půlnoci, umřít po operaci slepého střeva, protože šéf bordelu, doktor Schimmelpfenig to zpackal?

„Jestli nebudeš spát, budeš zítra vypadat pod psa,“ řekla Estela. „Tím, že nespíš, nic nezměníš.“

Napadal čerstvý sníh. Na ocelovém mostě rachotil vlak. „Takhle nějak to musí vypadat v Beringově úžině,“ řekla Estela. „Kromě těch, co tam přezimují, nikde ani človíčka.“

„Chtěla bych být v Beringově úžině,“ řekla Kůstka. Nikdy o ní neslyšela.

„Denně jedenadvacet hodin tma. Ledové moře,“ řekla Estela.

„Kolik toho napadlo?“ zeptala se Kůstka.

„Nech toho, spi.“ Pak se najednou Estela zeptala. „Myslíš, že někdo zná pravdu?“

„O čem?“

„O tobě, o mně. O oberführerovi nebo madam Kulikové.“

„Točí se mi hlava,“ řekla Kůstka. „Musíme spát.“

„Mně vynechává paměť,“ řekla Estela.

„Buď ráda.“

„Proč?“

„Proto.“

„Jsi někdy divná.“

„Proč?“

„Proto,“ řekla Estela. Pak se ozvala: „Řekni mi něco.“

„Jsem barvoslepá,“ vyšeptla Kůstka.

Za chvíli odpověděla šeptem Estela: „Kdo není?“

Kůstce se klížily oči. Byla jí zima; věděla, že bude křehnout až do budičky. V kóji s vojáky bylo alespoň teplo. Oberführer nedovolil v noclehárně topit. Můžou se k sobě tisknout, řekl. Snad je neprobudí falešným poplachem. Kůstka usínala s obrazem frauenkonzentrationslageru a rampy v Auschwitz-Birkenau, kde byla s matkou, bratrem a otcem. Otec vešel do drátů s vysokým napětím. Zkrátil svou bolest. Prodloužil její? To poslední, co z Ramona viděla, byla jeho záda, rádiovka, šos jeho hnědého zimníku. Zatvrdila se ke všemu, co ji oslabovalo. Soustředila se na to, jak vydržet. Otupělost měla jako

neviditelný štít. Jako když voják mluvil o tom, že dostanou neprůstřelné vesty. Vydrž, opakovala si. Vydrž – všechno. Točil se s ní celý svět. Nedokázala otevřít oči, otočit hlavu. Přála si proměnit znechucení v sílu. Před usnutím zapochybovala, jestli v sobě má dost vůle a vytrvalosti.

„Muži jsou zloději a slaboši,“ ulevila si madam Kuliková ráno.

K naplnění kádě bylo třeba šest prádelních hrnců. Vysoká se zeptala Chytré: „Myslíš, že Krikri byla opravdu buddhistka?“

„Proč?“

„Řekla hauptmannovi, že i ta největší rozkoš je zárodkem strádání.“

„Strádání pro něj, nebo pro ni?“

O Krikri, kterou postavili ke zdi, protože vyprávěla vtipy a udělala ještě něco, co se nedoložilo, přežívaly pověsti, že někoho kousla. I Velké břicho, kterou taky zastřelili, opředly klepy. Kdo byla Maria-Gisela? Šťastný hlas? Slyšela v dunivé ozvěně chodby jejich hlasy.

Vzájemně se mydlily. Mýdlo mělo pachut' kadidla. Ze stěn kádě povlávaly ve vodě tmavě zelené a světle hnědé řasy. Uvolněné chomáčky mechu. Dotkla se břicha. Voda ztemněla omastkem, šplouchala nárazy na dřevo nebo na jejich těla. Kůstka se lekla, že zaoblinka jejího břicha se propadla a zvrátila jako obrácená vypouklina dovnitř. Měla hlad. Měnila se jí kůže. V šeru nebylo vidět. Stíny tvořily obrazy zobáků podivných zvířat.

„Kdo ti to říkal?“

„Hauptmann Gerhart Trudell z wehrkreis. Býval obchodní cestující v prádle.“

„Někomu se to vrazí do náboženství. Věří, že je v něm nějaké světlo nebo vánek, jen to čeká na uplatnění. Svět byl vždycky něco za něco.“ Překročila stěnu kádě.

„Ještě je to teplé...“ řekla Zrzce.

„Lžeš, je to jako led,“ řekla Zrzka.

„Nejsi otužilá?“

„Budeš mít hnusné děti.“

„Já? Budu bezdětná.“

Pak řekla Zrzka Marii z Poznaně: „Dělá se ti na zadku u stehů sulc.“

„Děkuju, bez tebe bych to nevěděla,“ odsekla Maria z Poznaně.

Chodba, kde stály kádě, byla tmavá, profukoval jí vítr. Zrzka a Maria z Poznaně, které čekaly na kád' po Chytré a Vysoké, se ve světle tří petrolejek na zdi podobaly přízrakům. Pod stropem přilepil mráz pavučiny plné zmrzlých much, brouků a koster pavouků.

Jednu z petrolejek blíž vchodu zhasl průvan.

Před úsvitem jí Estela řekla. „Někdy se probudíš, řekneš něco o svém tatínkovi, a potom zase usneš. Posadíš se, učešeš si půlku hlavy a nemáš už sílu se dočesat.“

„Mluvím ze spaní?“

„Trochu se převracíš.“

„Jsem unavená.“

„Nic se neděje.“

3.

Oberführer Schimmelpfenig si dopisoval s doktorem S. z Mauthausenu v rakouských Alpách. Jeho přítel se zaučoval, amputoval ruce a nohy. Měřil čas, než amputovaný vykrvácí. Vzpomíná si na Helgu S., se kterou studovali? Ta se zaučuje v Buchenwaldu. Mají nastoupit společně na frontu do vojenského špitálu. Uvažují o válečné svatbě, o manželském štěstí, než ho převedlí na frontu a začne operovat naostro.

Po třech locích kořalky se vracela Velká Leopolda Kuliková do tančíren Odeon a Gloria v Krakově. Pohádka o žabákovi, ze kterého se vyklubal princ za jeden nezištný polibek, by se měla zgruntu přepsat, s jiným začátkem, prostředkem i koncem, aby poučení nikoho nemátlo. Potřebná a osamělá holka v civilu vidí každou náhražku jako lásku. Tak platí svobodné matky za jedno pomilování. Nevěří ve svou cenu. Dávají se lacino, většinou zdarma. Pro vojsko je holka jako dodávka vody do pouště.

Dvanáct: Gustav Habenicht, Sepp Bartells, Hanan Baltrusch, Fritz Puhse, Heinrich Rinn, Otto Scholtz, Heini Baumgarten, Fritz

Heindl, Wilhelm Kube, Johannes Kurfürst, Rudolf Margeux-Weismüller a Hans Ewing.

Mlha zamrzala. Řidič nákladáku utrousil pár nestydatých poznámek. Otřel si rukávem sople. Tady se na sebe člověk nemusí dívat s odstupem. Svíce v metrových krabicích, ukradené z dřevěného pravoslavného kostela, než lehl popelem, složili šofér a závodčí do oficiální oberführera doktora Helmutha Gustava Schimmelpfeniga.

Ztratila se mi na konci září v jednom z pěti transportů cestou na východ. S matkou ve frauenkonzentrationslageru Auschwitz-Birkenau opravovaly bočnice vagonů, čistily cesty a nosily kámen do Auto-Unionu a zpět. V tu dobu tetovali bez rozdílu každého, kdo přijel. Podle čísla se nedalo poznat, kdo není árijec. Vybírala vajíčka racků u rybníka na Harmenzách.

Nakonec se dostala jako uklízečka do nemocničního baráku obersturmbannführera doktora Julia Kruegera, který ji sterilizoval.

Den po tom, co Julia Kruegera povýšili na obersturmbannführera, transplantoval ve spěchu omrzlému obergruppenführerovi Waffen-SS třiceticentimetrový čtverec kůže, vyříznuté z židovského podčlověka. Za tuhle neslýchanou hanebnost ho s okamžitou platností převeleli na frontu. Nesebral po sobě ze zdi ani diplomy; kromě lékařského měl ještě diplom doktora filozofie a biologie.

Skončila s úklidem ordinace, vytřela vlhkým hadrem krev z dlaždic, vyleštila nástroje. Sedla si, s rozumem u konce. Co bude ráno, až místo Kruegera nastoupí jiný lékař? Jiný personál si radši ani nechtěla představit. Plyn, pak komín. Byla v ordinaci, snad v celém baráku, najednou nějakým nedopatřením, sama. Zhasla. Okna se utopila ve tmě. Byla to jedna z nocí v Auschwitz-Birkenau, kdy šero neznamená jen úbytek světla, ale tmu, která nastane na konci světa, s koncem posledního člověka, posledního stromu, poslední hvězdy. Obestřela ji, prostoupila jí rozum, srdce, duši a tělo. Jakkoli už byla v Auschwitz-Birkenau osmdesát dní, co se tu dělo, přesahovalo její schopnost pochopit.

Ordinace páchla karbolem, jodem a krví a vodou. Oknem viděla ohně druhého a třetího krematoria. Dokud tu byl doktor Krueger,